

ZDENĚK HANKA

TICHO

NEMÁ OZVĚNU



KLOKAN



Copyright © Zdeněk Hanka, c/o Dilia, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Zdeněk Hanka, 2018

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-928-4

Některé příběhy jsou vymyšlené. V takových autor nechal po stránkách rozběhnout svou fantazii. V případě těch druhých autor jen sleduje pěšinu, kudy se skutečný děj ubíral, a své svědectví zpřístupní čtenáři.

Osoby, které právě přicházejí seznámit vás se svým příběhem, jej prožily. Není pak podstatné, že jejich jména jsou změněna, jejich role jsou pootočeny právě tak jako reálie, do nichž je děj zasazen.

Podle National Center for Missing and Exploited Children ve Spojených státech amerických počet ztracených, unesených a nezvěstných dětí a mladistvých dosahuje několik stovek tisíc dětí ročně.

*Podle údajů FBI bylo například v roce 2014 hlášeno 466 949 nezvěstných osob ve věku do osmnácti let.
<http://www.missingkids.com/theissues/missing>*

Pohovor

„VY JSTE JILLIAN?“ Školní psycholog se probíral dokumentací, vysunul jednu složku a otevřel ji na první stránce.

„Jillian Blairová,“ doplnila studentka s jistou hrdostí, možná až odbojností v hlase. Psycholog se na ni podíval, jako by si chtěl doplnit vzorec její osobnosti. Pak pokýval hlavou.

„Vyrozuměl jsem, že mezi vámi a vašimi rodiči je rozdíl v pohledu na vaše budoucí profesionální uplatnění. Říkám to dobře?“

„To jako co chci dělat po škole?“

„Ano. Vaše povolání. Rodiče by chtěli, abyste se zajímala o studium práv nebo medicíny, ale vy máte představu jinou. Je to tak?“ Dívka mlčela. Odhadovala, nakolik ji ten chlap může pochopit a nakolik je prostě spolčený s tátou a mámou. Pauza v hovoru se natáhla, a tak psycholog pokračoval.

„Tady čtu, že jste přišla do styku s nějakými... co to tady je? S nějakými omamnými látkami. Je to pravda?“ Proč se ptá? O co mu jde? To už jednou vysvětlovala. Ne jednou! Podařilo se jí to zatajit před tátou, ten byl v tu dobu na studijním pobytu v Londýně.

„Když to tam píšou.“

Školní psycholog Bjorn Olenson seděl u nevelkého psacího stolku u okna ve školní knihovně a studenti ho měli rádi, třebaže s ním nesouhlasili pokaždé.

„A nechcete mi k tomu něco říct, Jill? O co tehdy šlo?“

„To vám tam nepíší?“ zeptala se přehnaně udiveným tónem.

„Jen se ptám. To je všechno.“ A už obracel list.

„Byli jsme se školou na raftování. Na týden. A někdo, už nevím kdo, to tam přinesl. Tak jsme to zkusili. Trochu kouře. Přišli na nás a měli jsme problém.“

Olenson se na ni dlouze díval. Stále si nebyl jist, jestli ji dokáže bezpečně zařadit. V jeho maticích a psychologických šablonách se mu přelévala z jedné strany na druhou. Jill ještě rychle dodala „už jsem to potom ale nikdy nezkoušela“.

„Mohu se zeptat, Jill, čím jsou vaši rodiče?“ listoval složkou tam a zpět.

„Táta je zubař a máma pracuje jako administrativní pracovnice ve Walmartu.“ Její odpovědi byly stále spíše obranné než sdělné. Tvářila se výbojně a dávala Olensovi na srozuměnou, že jsou každý jinde. Muž se usmál a pokýval hlavou.

„Takže oni by vás rádi viděli finančně dobře zajištěnou, jestli to říkám správně.“ Jill se na něj podívala, přimhouřila oči, pootevřela ústa a hodnotila jeho slova.

„To asi každý, ne?“

„Ano, jistě. Měl jsem na mysli, že spíše dávají přednost hmotné stránce před vaším zájmem. Cítíte to taky tak?“ Teprve teď se objevila v jejích očích jiskra zájmu.

„Asi tak nějak,“ připustila Jill.

Nad stolem se usadilo ticho, ale už bylo jiné. Teplejší. Zdálo se, že ten chlápek je možná na její straně. Na stěnách visely v rámech obrazy nějakých ctihodných mužů

z historie Kanady a Spojených států, v koutě stál veliký globus a v místnosti byl slabě cítit čaj. Knihovna střední školy Colonella W. R. Hastingsse se honosila těžkými svazky učených knih. Olenson teď listoval papíry ve složce a zeptal se přímo.

„Takže vy byste chtěla dělat... vy byste chtěla být zpěvačkou?“

„Ne, to si tak vyložili naši. To ne,“ rozpálila se, „chci vytvářet aranžmá pro hudební produkce. Ano, třeba i pro rockové skupiny, ale nejen to. To je taková jejich zkratka z toho, co...“

„... pomalu, Jill, já jsem rád, že si to můžeme vyjasnit. Proto se vás ptám. Nechtěl jsem vás ani napadnout, ani nazvednout,“ hasil plamínky Olenson.

„To je prostě něco jiného. Já hraju na klavír, to za prvé, a za druhé cítím, co se poslouchá, jak má vypadat rytmička, doprovod a chtěla bych to dělat. Medicínu dělat nechci, protože omdlívám při odběru krve. A práva? To je jenom suchá věda nebo někoho strčit do vězení.“ Olenson si dívku prohlížel a velice dobře rozuměl jejímu rozhořčení.

„Vyhovíte rodičům, anebo půjdete za svým?“

„Co radíte vy?“ Do jejího hlasu se dostal tón smíření. „Když půjdu na práva, nebudu spokojená já, a když půjdu k nějaké kapele dělat pro ni aranžmá, naši se s tím nikdy nesmíří. Kapele nebo orchestru, chci říct.“

„Myslíte, že byste s nimi o tom mohla trochu promluvit?“ Jill vyvrátila oči na znamení bláhovosti takové myšlenky a zavrtěla hlavou. Poradce pro volbu povolání Bjorn Olenson pokračoval.

„Věřím, že jsme spolu schopni najít východisko. Já vám rozumím. Myslím to vážně. Skutečně jsem na vaší straně. Budete žít svůj život, a tak musíte být spokojená přede-

vším vy. Nejde o charitativní akt vůči rodičům, nýbrž o volbu vaší profese.“ Neznělo špatně, co říkal. Pokračoval: „Na druhé straně je třeba chápat pohled rodičovský. Je jejich upřímným zájmem postavit vás do života zajištěnou. V právech anebo medicíně nespátřují tolik rizika jako v šoubyznysu. Až budete mít svou rodinu, budete cítit stejnou odpovědnost, Jill.“ Dívala se do stolu a nedokázala zastřít zklamání. Chtěla, aby jednoznačně podpořil její právo na svobodné rozhodnutí.

„Takže co radíte? Práva, nebo medicínu?“ zeptala se s jemným sarkasmem.

„Ani jedno, ani druhé. Radím vám, abyste analyzovala sama svůj zájem co nejpřesněji, dále reálné možnosti uplatnění a na základě znalostí pak míru rizika. Riziko snížíte množstvím hodnověrných informací. Pak předstoupíte před rodiče a přednesete svůj zralý názor. Připravte se na dialog. To je všechno. Jsem si jistý, že vám nakonec pomůžou.“

Nenápadně se podíval na hodiny na stěně, ale Jillian to nepřehlédla. Vstala.

„Počkejte, počkejte, já jsem vás nechtěl vyhnat.“

„To je v pořádku. Vy jste všichni stejní. Všichni byste nás nejradši viděli jako báby za kancelářským stolem, pěkně od osmi do čtyř a hotovo. Jistoty, jistoty, jistoty.“

„To jsem přece neřekl ani neměl na mysli.“

Chtěla už odejít, ale zastavila se v chůzi a ostře se podívala na Olensona. Tušil otázku.

„Já bych se vás chtěla taky na něco zeptat. Vy jste šel na psychologii proto, že jste chtěl vy, anebo to chtěli vaši?“ Olenson se usmál a pokračoval, jako by ji neslyšel.

„Prvotní zájem i úkol rodičů je zajistit svým dětem do života pevné kotvy a vybudovat žebříček hodnot. Naučit se správně rozhodovat a převzít za sebe odpovědnost.

Ještě mi řekněte jednu věc. Vy víte, Jill, o někom, kdo by vás zaměstnal? Docela reálně. Ptám se vážně.“ Jednu ruku už držela na klice dveří.

„Ne, to nevím,“ připustila krotce, „ale nikdo nezačíná od konce, ne? I kdybych šla na tu medicínu, netušíla bych, na kterém středisku bych za deset nebo dvacet let posu-
novala po stole recepty.“ Psychologický poradce Olenson neměl co říct, rozpačitě otevřel znovu desky a hned je zase zavřel. Po chvíli ticha navázal zásadní otázkou.

„Jill, dovedete odhadnout své vlastní jednání, pokud byste nemohla jít svou vlastní cestou? Chci říct, pokud byste byla, řekněme, přinucena respektovat rozhodnutí zvnějšku?“

Podívala se na něj zpříma a oznámila, jako by byla na tu otázku připravena.

„Nebudu dělat, co nechci. Nebudu.“ Znělo to rozhodně a zlověstně. Otevřela dveře, usmála se na Olensona a pomalu vyšla do chodby.

„Jillian,“ zavolal za ní a ozvěna z chodby jeho hlas zná-
sobila, „ještě vám dlužím odpověď na vaši otázku...“

Zastavila se, ale neotočila. Jako nehybná socha čekala na jeho slova.

„... mí rodiče, když se ptáte, byli zásadně proti.“ Dívka se otočila s vážnou tváří a naslouchala. Olenson pokračoval: „Mysleli si, že to je prázdné. Že za tím není vidět nic hmatatelného. Žádná práce. Za truhlářem prý zůstane almara a za malířem pokojů vymalovaný byt. Jenomže já mám tu práci rád a vidím v ní smysl. Třeba zrovna teď.“ Jeho hlas zněl najednou jinak. Pozbyl na úřednosti. „Takže, Jill, vlastně vám dobře rozumím.“ Otočila se, usmála a ještě krátkou chvíli nepohnutě stála uprostřed chodby. Pak si přehodila přes rameno plátěnou tašku a za chvíli se dlouhou chodbou ozývaly už jen její kroky, než pod schodištěm utichly.

Objev

„JILL.“

Věděla, že za chvíli bude mít mámu v zádech. Pro ten případ měla na stole připravený kroužkový blok s chemií a na laptopu by snadno překlepla na text a tabulky, kde byly vzorce. Nechávala však ještě chvíli kurzor toulat se po nabídkách.

„Jillian, slyšíš? Potřebuju, abys vyluxovala.“ Teď už zněl hlas naléhavěji.

„Učím se.“ Nastalo ticho, rušené jen cinkáním nádobí vytahovaným z myčky. Na chvíli bylo její pátrání zachráněno.

Zaujal ji inzerát a klikla. „Možná že tady tihle“, uvažovala pro sebe a začetla se do oznámení.

Začínající hardmetalová kapela hledá perkusistu.

Pravidelná vystoupení v klubech, příslib

trvalého angažmá, možnost nahrávacího studia.

Kontakt InFurio nebo Pete-, Smash-Head‘

Tty77coxDRUMMM@hotmail.com. Nový sound.

Chytila si adresu do bloku a zkopírovala mezi ostatní kontakty.

„Prosím tě, Jill, musíš si taky udělat nějakou přestávku mezi tím učením. Vždyť z toho zblbneš,“ ozvalo se za jejími zády. Jillian stačila přehodit na připravenou stránku

věnovanou benzenovému jádru. Rockovou inzerci máma už vidět nemohla.

„Já vím, hned tam budu.“

Dorothy Blairová odešla zpět do kuchyně, Jill zavřela webovou stránku, uložila si změnu ve svém seznamu a zvedla se ze židle. Dlouhé vytahané tričko, volné tepláky a bosé nohy, taková byla její revolta. Zapnula vysavač, levou rukou posouvala po koberci nasávací hubici, pravou rukou textovala.

Heather, našla jsem další kapelu. Mám tušení, že to je ono.

Text odeslala a nečekala dlouho na odpověď

Jenom bacha na paka na koks. Řekneš mi víc ve škole.

„Jill, dělej to pořádně. Nemá smysl to jenom tak šolichat. Podívej, co jsi tam nechala.“ To je něco, co nesnášela. Opravovat a kontrolovat a usměrňovat a korigovat a vylepšovat a nedat člověku pokoj.

„Musím se učit.“

„To říkáš pořád. V tom ti nikdo nebrání, ale něco pomoci můžeš taky. Nejsi v hotelu.“

„Přece pomáhám.“ Nebavilo ji to. Vlastně se tolik učit nepotřebovala, nápor ve škole nikdy nepocítovala jako něco, co je nad její síly. Učení se jí hodilo jako vhodná clona pro jiné aktivity. Možná to nejsou úplně ti správní muzikanti, ale zkusit to může. Na třech akordech nějakého ubrečeného country stylu totiž není nic, s čím by se mohlo dál pracovat. U rocku je to jiné.

„Jillian, slyšíš? Už to nechej. To stejně nemá cenu. Já vidím, že máš myšlenky jinde. Chce s tebou mluvit táta. Bavil se s tím psychologem, s tím poradcem. Olensonem.

Až přijde domů, tak ti to poví.“ Vypnula vysavač a začalo ji to zajímat. Byla tady jistá šance, že s ním teď může být rozumná řeč.

„Co říkal?“

„Všechno ti povypráví sám. Teď se vrať k učení, nechci si vyčítat, že ti na to nedopřeju čas. Až ale budeš mít chvílku, jdi si aspoň roztřídit prádlo.“

„Později.“ Vrátila vysavač na místo a zavřela se ve svém malém království. Oživila obrazovku monitoru, najela myší a zvědavě klikla.

„Oh... čtyři odpovědi,“ zašeptala sama pro sebe. Našla reakce na několik svých oznámení. Odepsala okamžitě.

Ahoj Randalle, chtěla bych slyšet nějakou vaši nahrávku, jestli máte v mp3, tak mi něco pošli. Píšete si věci sami, anebo přebíráte? A když tak mi pošli i nějakou věc, co jste si nahráli a nelíbí se vám, jak jste to udělali. Ahoj, Jillian.

Musel být připojený, protože napsal okamžitě.

Máme všecko. Jak vypadáš? Pošli fotky! Jesli maš dobrou tak postavu tak napiš. A pošli své fotky!!!

Odtáhla se od monitoru a znechuceně rozhodila ruce od klávesnice. Chvilu uvažovala, jestli má nějak reagovat, anebo to prostě ignorovat. Rozhodla se pro to druhé a klikla na další odpověď.

My hledáme holku, co by zpívala alt a zná noty. Hudební průprava je výhodou. Máme basu, perkuse a sólovku. Potřebujeme klávesy. Přijď, jestli chceš, hrajeme v bývalém kulturáku za myčkou aut na šedesáté druhé ulici v Collingtonu, napíšu přesně. Dnes od šesti asi tak do osmi.

Tak to by šlo. Za to nic nedá a je to kousek na kole. A když se ukáže, že můžou jít dál, je to přesně, co hledá. Vytáhne je nahoru, dá jim sound. To neznamená, že školu pověsí na hřebík. Naopak, může ji to motivovat, když bude vedle školy dělat něco, co ji baví, co umí a pro co má talent. Jednou se vysměje všem.

„Já si udělám to prádlo.“

„To ráda slyším,“ ozvalo se z kuchyně, „pak bych potřebovala oškrábat brambory.“

„Ale budu muset odejít.“

„Kam zase, Jillian?“ Paní Blairová vešla do pokoje a nestačila ani postřehnout, jak se obrazovka laptopu změnila. „To ani nepočkáš na tátu? Za chvíli bude doma. A kam zase běžíš?“

„Potřebuju si prostě někam skočit. Vždyť se neboj, už mě snad nemusíte sledovat a trvale mi hnízdit za zadkem.“

„Nikdo tě nesleduje. Ale slušně bys mi snad odpovědět mohla, ne?“

„Ti odpovídám slušně. Co mi chce táta?“

„Mluvil s tím psychologem. Co ti chce, to nevím.“ Jill přešla do koupelny a začala třídit své prádlo do tří hromádek. Mohla by počkat. Třeba to je něco, co jí pomůže. Nechce ani na práva, ani na medicínu, ani na astronauta.

„Tak já ještě udělám ty brambory.“ Čekání prodala jako dobrý skutek.

„To jsem ráda, Jill. Tak pojď, jestli už jsi hotová s učním.“

„Jo, jo, odsuň obavu, paní matko.“

Čtyři žluté, vlhké brambory seděly v hrnci s vodou, když zarachotily klíče.

„Podívejme, společnosti. Stoprocentní zapojení do domácích prací.“

„Omyl. Pokud jde o procenta naší rodinné molekuly, pracuje zde zatím pouze šedesát šest celých šest desetin procenta. Periodických.“

„Zdá se, že to stačí. Máme aspoň rezervy.“

„Ty jsi mluvil s Olensonem?“ zeptala se přímo.

„Mluvil. Mluvil a měli jsme docela... měli jsme si co říct. Je to určitě zajímavý chlapík. Zavolal mi a protáhlo se to na půl hodiny.“ Oškrábala ještě dvě brambory a byla naladěna na nová sdělení.

„Tak sem s tím.“

„Jillian, sedni si. Mám tě pozdravovat a popřát hodně štěstí.“

„Tak to jste si dobře pokecali.“ Doktor Blair se usmál a bylo znát, že toho má na srdci víc.

„V mnoha pohledech jsme zajedno. Vlastně většinou jsme se shodli. To je podstatné. Možná v něčem jsme měli názory rozdílné, ale tak už to bývá. Ostatně i my mezi sebou máme jiné představy o tvé budoucnosti.“ To neznělo dobře.

„Co říkal? Se mnou mluvil docela jasně. Já jsem se s ním taky shodla a přitom s vámi ne. To mi nejde do šedé kůry.“

„Tak třeba je nezpochybnitelné, že jde o budoucnost tvou a především musíš být spokojená ty sama. To je nám jasné všem a kvůli tomu bych s ním jistě mluvit nepotřeboval. Pak taky zaznělo, a v tom dal zřetelně za pravdu on mně, že k práci, kterou člověk v životě dělá, je třeba mít náležité vzdělání. Nestačí jen zájem. Přesněji řečeno, má-li si člověk zprofesionalizovat svého koníčka, měl by k tomu něco vystudovat.“ Tady bylo slabé místo. Jillian rozhodně nikdo nemohl upřít hudební talent. Na klavír hrála velice dobře a to jen citem. Znala noty jen tak teoreticky, ale dokázala si zapamatovat celé dlouhé hudební

pasáže a uměla vyjmenovat, nejen které nástroje jsou zastoupeny, ale taky kolik jich je. Nikdy ji nepřestalo mrzet, že ji nikdo nepřihlásil někam do hudební průpravy, když byla malá.

„Ale táto, to přece není pravda...“

„... jak to, že ne? Uplatnění je mnohem lepší pro ty, kteří na to, co dělají, mají papír. To je jednoduchá rovnice, Jill. Tak to je a my dva to nezměníme.“

„Když někdo něco umí, tak to prostě umí. Jsou herci, kterým nepomohlo, že na to studovali. Pořád budou špatní a pořád budou přehrávat a zubit se pro kameru. Jiní vůbec školu nepotřebují a...“

„... to jsou výjimky a taky nežijeme v pohádkovém světě. Ano, někdo může mít štěstí, ale do systému to nepatří. Musíš nejdřív postavit z cihel dům a teprve pak v něm můžeš bydlet. Tak je to. Pokud se chceš úspěšně hlásit někde o místo, něco musíš někde vyplnit. Neptají se tě na talent a pocity. Chtějí vidět papír, Jill. Nějaký papír!“

Teď sevřela rty a pochopila, že to bylo marné. Doufala, že Olenson něco udělá. Možná udělal, možná i řekl, ale jestliže táta tomu rozuměl takhle, pak je to zbytečné.

„Jill,“ vmísila se máma, „táta má pravdu. Měla bys dělat solidní práci.“

„Fajn. Nic se nezměnilo. Takže co? Přejete si, abych v chodbách nemocnice vlála bílým pláštěm a machrovala latinsky a přitom se bála krve, anebo mám někde šermovat paragrafama...“

„... ne, ne, to vůbec ne. Říkám, že jsem mluvil s Olensonem.“ Zpozorněla.

„Ale nevidím změnu.“

„Jillian, poslouchej. Jestli chceš něco s hudbou dělat profesionálně, pak to jdi studovat. To je to, co ti chci říct. Nemusíš dělat to, co tě nebaví. Dělej, co máš ráda. Ale

musíš k tomu mít profesionální fundament. Myslíš, že bych mohl dělat zubaře, kdyby mě to prostě jenom bavilo? Jen tak? Kdybych prostě byl jenom šikovný chlapík, který si nasbíral chromované háčky a tyčinky a rejpátka a vyvrstal každému tolik zubů, kolik mě bude těšit? Měj rozum! Zaměstnal by mě někdo? Mohl bych si založit ordinaci, jakou mám? Bez diplomu?“ Na to bylo těžko co říct. Podívala se na hodinky a viděla, že je právě tak čas odjet do Collingtonu.

„Nechám si to projít hlavou,“ potřebovala ovzduší smíru, aby se vyvarovala dalších mentorských naučení a lekcí a mohla v klidu odejít. „Chci si ještě něco zařídit.“

„Ty někam jdeš?“ zeptal se otec.

„Něco říkala, já o tom vím,“ potvrdila máma. Teď už měla cestu volnou.

„Tak se vrať brzo, dej vědět, kde jsi, a pokud budeš potřebovat, abych pro tebe někam jel, zavolej.“

„Strachy, strachy, strachy. Zavolám a dám vědět. Budu doma kolem deváté. Pokud budu potřebovat hodit domů, určitě brnknu.“ Popadla vytahanou flísovou mikinu a zavřela za sebou dveře.

Dopoledne

OREL JEŠTĚ CHVÍLI SEDĚL na ostrém skalním výstupku vysoko nad lesy a nad řekou, prudce ubíhající chladnými peřejemi. Otáčel hlavou ze strany na stranu, pak rozepjal široká křídla, dvakrát jimi s hlasitým plesknutím zamával a pomalu se vznesl nad bohatou zeleň hluboko pod sebou. V řece, obklopené lesy z obou stran, se na chvíli zatřpytilo slunce a jeho odraz se přenesl na malé jezírko o několik desítek metrů dál. Lesy ustoupily a svah se proměňoval v zelenou plochu s osamělými farmami. Krajinu protínala dlouhá rovná silnice, po níž se ploužily malinké nákladáky farmářů, alespoň tak to z té výšky pod vyleštěnou oblohou vypadalo.

Křídla ho nesla dál až tam, kde se silnice křížila v pravém úhlu s jinými a rozkrájela tak prérii na rozsáhlé čtverce. Farem přibývalo a s nimi i provozu na silnicích.

Uprostřed pláně, hluboko mezi vysázenými remízky, stálo šest vzájemně propojených nevysokých stavení spolu s dalšími objekty obehnanými plotem, či spíše zdí. Tou byl sevřen upravený park a vstupní dvorana; z výšky se jevily jako malebná kolonie ztracená v krajině, vyloupaná z modelu dětských vláček. Laskavý dojem domácího tepla podtrhoval malý kostelík a k němu přiléhající nevelký domek, připomínající chaloupku z pohádky.

Nedaleko za objektem se zvedaly nízké kopce s úhledným listnatým porostem, takže areál byl dokonale ukrytý před celým světem. Teprve po dalších desítkách kilometrů se silnice v pahorkatině stáčela a rozvětvila se do vilo-vých čtvrtí a ulic.

Malé městečko, odlehlé v dálkách rozsáhlých ploch, žilo svým mírným tempem dlouhou řadu let. Všichni se navzájem znali, nepotřebovali se představovat, nikdo se nezlobil, když se otevírací doba někde posunula o patnáct nebo dvacet minut.

V krámcích tikaly hodiny, a kdo vyšel ven, viděl kolem sebe bílé domky s pečlivě udržovanými, šťavnatě zelenými trávníky za plaňkovými plůtky, jinde pečlivě zastřižené keře a záhony plné barevných květín. Leckde se tyčil stojan s basketbalovým košem a vysoko na jasně modré obloze bylo možné zahlédnout orla, jak krystalicky čistým prostorem míří ke vzdálenému obzoru.

Do malého městečka odevšad vbíhaly uličky, stíněné vzrostlými jilmy až k náměstí, kde stála lékárna. Vstupní portál, třebaže zbudovaný docela nedávno, budil dojem staroslavného Divokého západu v té podobě, jak ji každý má rád. Nostalgické dědictví po prospektorech a pionýrech legendárního věku, objevování nových míst a kladení první železnice.

Dveře cinkly a vstoupil usměvavý muž něco mezi šedesáti a sedmdesáti. Na hlavě světle béžový čistý klobouk, koženou vestu s trásněmi a na nohou vysoké kožené boty s vypracovaným ornamentálním motivem.

„Buď zdrav, Franku,“ vítal ho radostně a přátelsky starý lékárník, „posedíš chvíli, anebo spěcháš?“

„Pěkně tě zdravím, Dereku. Kam bych spěchal? Chtěl jsem se ještě nechat trochu ostříhat, ale Barbara otvírá až v jedenáct, tak z toho stejně nic nebude.“

„Máš ještě nějaké změny nebo doplňky k té dnešní objednávce?“

„Stejné množství, stejné složení, Dereku.“

„Už to tady mám pro tebe připravené, Franku. Nalijeme si trochu?“

„Jenom slzu. Chci se vrátit včas. Budu rád, když si to převezmu a vydám se na cestu.“

„Troška nás nezabije. Dám ti lékárnickou dávku.“

Magistr se usmál, přikývl a zpod pultu vytáhl na stůl láhev se zlatou tekutinou.

„Opravdu jenom slzu, Dereku.“ Pozvedli sklenky a obrátili je do sebe.

Právě v tu chvíli cinkly kovové tyčinky zavěšené nade dveřmi a vstoupili dva zákazníci, jeden starší a druhý mladší.

Derek si nebyl jistý, zda láhev nezahlédli, a obrátil k nim svou pozornost.

„Mohu vám něčím posloužit?“

„My počkáme. Chtěli bychom od vás jen souhlas s vylepením určitého oznámení. Tady u vás v lékárně. Věříme, že se zde objeví hodně lidí ze Sparrow Ville.“

Frank se s nimi dal do řeči, a když muži zase lékárnou opustili, Derek navázal na přetrženou nit hovoru.

„Tak co je nového, Franku? Daří se vám tam?“

„Myslím, že všechno jde, jak má. Začneme asi prodávat nějaké práce našich lidí, děláme teď ze dřeva. Vypadá to moc pěkně a máme tam dost opravdu šikovných rukou. Teď jsme si zařídili pěknou dílnu, Samson přivezl kvalitní vybavení. Pořád je někde na cestách, teď je zase pryč. Obchodní cesty nikdy nekončí. Tak na tom děláme a zkusíme něco vzít na zkoušku sem, a když to půjde, tak chceme nabízet víc a dál.“

„Co to bude?“